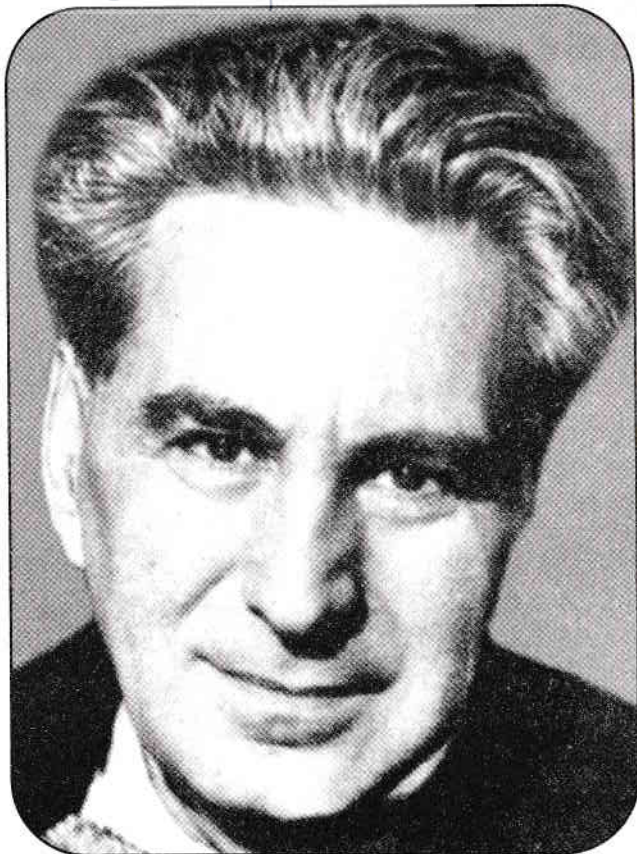

LIBRIS

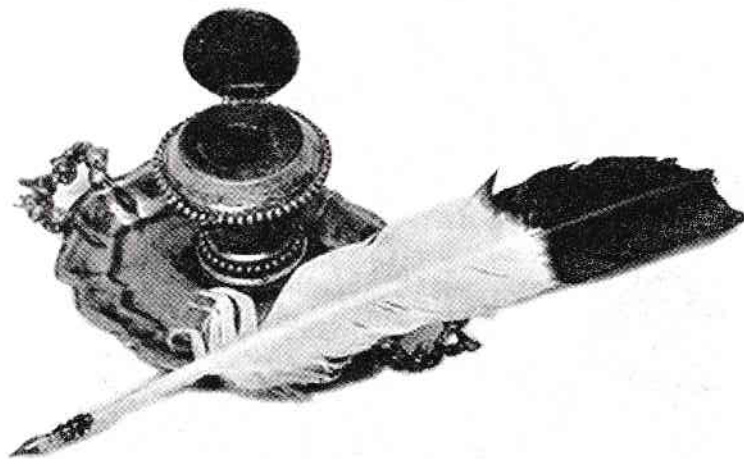
We know
books

19.06.1899 – 12.03.1965

CLASICI
ROMANI

G. Călinescu

Cartea nunții

 Andreas
PRINT

O sărutare în tren	5
Casa cu molii	17
Masa celor zece	29
Lola, Dora și Medy	40
„Oracolul“ lui Bobby	53
Planetă de tânăr	66
O partidă de natație	77
Pitia modernă și căile soartii	86
Ce are Vera noastră?	97
Eros asiatic	103
M-me Policrat et C-nia	116
Marele divan	126
Neliniști prenuptiale	135
O gală de box	144
Vino din Livan, mireasă!	154
Oglinda constelată	167
În patul meu noaptea am căutat pre cel ce iubește sufletul meu	177
Îngerul din casa cu molii	187
Moartea lui Silivestru	197
Facerea lumii	202

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂLINESCU, G.

Cartea nunții / G. Călinescu. - București: Andreas Print, 2024

ISBN 978-606-765-186-7

821.135.1

© Editura ANDREAS print, București, 2025

Toate drepturile asupra acestei
ediții sunt rezervate editurii Andreas Print.

Corectură: Mihaela ANTON

Copertă: Editura Andreas

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Bun de tipar: 04.01.2025; Coli de tipar: 13;

Format (Z_c): 16/54x84 cm.

ISBN 978-606-765-186-7

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

O SĂRUTARE ÎN TREN

Când salcâmiile stației începură să alunece pe dinaintea trenului, lovind ușor cu frunzișul streășina vagonului, Jim trase ușa compartimentului și merse să se așeze la locul său de lângă fereastră. Mirosul de piei încinse și de unsori îl făcu să privească cu mai multă repulsie plușurile groase ale fotoliilor de culoarea tutunului uscat. Pe spetezele și pe brațele lor, eroziunile se prefăcuseră în ulceratii negre, lipicioase, adevărată lepră a stofelor bătrâne. Jim acoperi cu batista plaga rezemătorii sale, apoi se lăsă pe spate, într-o poziție calmă, rece și meditativă.

Destul de lucid pentru ca să-și dea seama de mișcările sale sufletești și să înăbușe la vreme impulsunile de vanitate vulgară, el nu putu să nu recunoască invazia unui sentiment de atracție personală, caracteristic în clipele în care se bănuia observat. În aceste împrejurări el simțea nevoia să-și compună o mască severă și abstractă și să se illustreze printr-o contemplație de neuitat, răbind lumea cu atitudinea sa morală. Încercă dar să se smulgă continențelor, examinând tavanul alburii al compartimentului, recențând fără familiaritate pe tovarășii de călătorie, rezemându-se când într-o mână, când într-alta, dar aceste eforturi de a-și găsi o ținută firească îi vădiră și mai mult stângăcia. În cele din urmă, se ridică și trase cristalul gros al ferestrei. Aerul uscat, nisipos îi plesni în obraji, iar compartimentul se umplu cu aburi de cocs și de fân incendiat. Perdelele falfăiră ca niște flămuri, părul domnișoarei din față se umflă spulberat și gazeta vecinului de bancă explodă în mâini.

Jim scoase capul afară și privi. Locomotiva alerga adulmecând traversele, sforăind la podețe, țipând prelung la ivirea capetelor albe de pod, iar pistoanele zvârleau ritmic lucioasele articulații de-a lungul înaltelor și multiplelor roți.

Hurducarea monotonă, ciocănitul ascuns de lanțuri și tampoane care bătea neostenit măsurile se prefăceau la poduri în prăbușiri asurzitoare de mari plăci de fier, după care urma iluzia unei liniști curgătoare, de izvor. Terasamentul luneca pe dedesubt,

smulgând după sine stâlpii de telegraf și pomii, și Jim se trudea zadarnic să pună un punct fix în prundișul anonim, părăsind cu regret o grindă înnegrită de catran, o tufă pipernicită sau o cremene lăptoasă cu care ochiul se familiarizase din goană. Aerul îi usca fața, împroșcându-l cu un nisip fin de zgură, dar senzația vântului sfâșiat și a spațiului devorat cu fiice stâlp aruncat în urmă îi făcea plăcere. În cele din urmă, temându-se ca șederea sa la fereastră să nu producă vreo supărare celorlalți pasageri, se așază din nou la loc, continuând să urmărească goana câmpurilor cu privirea.

Pe retina îngustă a ferestrei, stâlpii de telegraf alergau, înălțând și coborând fasciculul de fire, urcându-le pe un mal înalt și prăbușindu-le în râpe lutoase, în vreme ce peisajul se învârtea încet în jurul unui punct imperceptibil mișcător. Câmpurile se întindeau linse cu un verde arhaic, ca în picturile primitivilor italieni, pierzându-se în depărtări oceanice, și nesfârșita lor perspectivă ar fi părut pierdută într-o ceață aurie dacă turme de tufe n-ar fi alergat circular pe dinaintea ochilor, trădând rotația planurilor. Veneau în cirezi mici, fumurii, aproape sau în marginea zării, ori cădeau în stoluri numeroase, înnegrind solul neted, infinit. Câțiva copaci, răsucindu-se pe loc, în depărtare, alcătuiau o măsură a imensității acesteia, de-o pustietate așa de idilică, încât apariția unei cornute placide pe orizont ducea gândul la epoci străvechi geologice. Deodată în suprafața câmpurilor se ivea o cavalcadă de valuri, care se rostogoleau încetul cu încetul în degradări spirale, coborându-se apoi vertiginos într-o mare pâlnie, plină cu cirezi de arbuști și tufe. Solul se rupea acum în gropi, în ruine, în surpături neregulate, mișcându-se ca undele în sus și în jos, acoperind brusc orizontul și descoperind deodată prăvăliri lungi de terenuri spre văi pierdute în genune, iar trenul cădea între maluri de lut, sub firele de telegraf, sau ieșea pe marginea unor râpe prăpăstioase, stăpânind parcă o mare secată.

Jim întoarse în treacă capul spre fotoliul dimpotrivă. Domnișoara stătea rezemată într-un cot, cu fruntea lipită de geam, asemenea unui copil, pierdută în peisaj ca într-un vis. Locomotiva scoase un țipăt prelung de spaimă, și aproape în același timp aripile înalte și albe ale unui pod fâlfăiră în sus și în jos în tunete surde, metalice, căzând apoi fulgerate. Înaintea ochilor se șanțuia pe sub tren o albie lată de râu, de nămoluri împietrite și crăpate, în mijlocul căreia șerpuia încet un fir de apă tulbure, roșietică. Lângă linia de sălcii, vite, înfipite cu copitele în nămol, mișceau placid cozile, adăpându-se.

Jim aruncă din nou ochii înspre domnișoară și putu să observe că îngenunchease cu un picior pe fotoliu, îndoindu-l sub sine, în așa fel încât rotula mică, grațioasă se contura sidefie sub transparența ciorapului. Pantofii mici *trotteur*¹, aproape băiețești, rochia plisată, ce-i cădea până la concavitățile încheieturii gambei, bluza albă, prin care se străvedeau umerii nedezvotați încă și panglicile cămășii, gulerul circular, ondulat, în jurul unui gât metalic, subțire, oxidat de vânt, îi dădeau aerul unei adolescente, crudă încă, elevă de școală poate, deghizată în „domnișoară“. Ascunsă între palme, fața contemplativă îi rămânea nedefinită în liniile ei morale. Băgă de seamă însă că fata, distrată de priveliște, își turtise nasul mic pe geam, încercând răceala cristalului.

În configurația peisajului stăpânea acum o caldă geometrie vegetală. Solul circula mereu în jurul trenului, lungind sau apropiind orizonturile. Șesuri fără sfârșit, netede și verzi, roteau în perspective imense vegetație uniformă de copaci rotunzi, pierzându-se dincolo de zări cu o claritate de miniatură. Întinderile rămâneau multă vreme într-o singurătate ascetică de ierburi scurte, roșcate, apoi câmpul se încrețea în smârcuri mișcătoare de buruieni, și tufele țâșneau cenușii din toate părțile, în stoluri răzlețe sau în turme continue, pentru ca să se risipească în zbor planat spre zare, sau invadate de unanimitatea furtunatică a pădurilor, prevestite prin copaci care veneau în goană, aci șuierători și sălbatici, fugărindu-se și culcându-și coamele la pământ, aci diafani și idilici, lunecând singuratici într-o rouă luminoasă. Planurile se înclinau oscilatorii, când într-o parte, când într-alta, dând o impresie de plutire, și lungile lanuri, tunse, de august, prin regularitatea geometrică a petelor, păreau mari chilimuri aruncate peste holde. Asfințise, și în urma soarelui stins nu mai rămăsese decât un fum de aur pulverizat, pe fundul unor solitudini imense, iar cerul fără unde stagna ca o apă veștedă.

Domnișoara dormita îngândurată în bătaia apelor eterice, explorând nemișcată spre linia orizontului regiuni îndepărtate, ca și cum ochii i-ar fi rămas într-un port vag, în așteptarea unui transatlantic imens de neguri albastre. O întoarcere involuntară a feței îi dezvălu deodată fizionomia, până atunci negată. Casca netedă, lucioasă a părului încercuia simetric ovalul neverosimil și grațios de geometric,

¹ Pantofi *trotteur* – Pantofi cu toc gros, înalt de trei-patru cm, și cu model sport, comod și rezistent. (*n.ed.*)

și în vreme ce bretonul cădea dintr-o singură lamă până deasupra ochilor, asemeni unei viziere de lac negru, triumghiul în care sfârșea părul tuns la spate lăsa gol grumazul băiețesc, al cărui imperceptibil șanț se pierdea în candoarea circulară a gulerului. Profilul de smalt măsliniu, ce servea de sprijin greului coif de păr, umplu pe Jim de mirare și de ușoara voluptate pe care ți-o provoacă desfoierea pe nas a unui trandafir matur căzut de sus. Ochii rotunzi, speriați, verzi ca bobul de strugure, dar părând în răstimpuri întunecați, așa de rotunzi sub liniile drepte, mongolice ale sprâncenelor, încât pe punctul lor cel mai proeminent strălucea mereu câte un focar argintiu, nasul drept în profil, puțin protuberant din față, cu nervoase evazări ale subțirilor nări, gura fără carnalitate, trasă cu finețe într-un contur minim, compunea o fizionomie blândă și impertinentă totodată, gata să-și aureoleze în lacrimi bilele uimite ale ochilor și să sfideze cu mânie pe privitor printr-o tremurătură a nărilor și o subțiere a buzelor. Nu era desigur un copil, ci o adevărată domnișoară de vreo optsprezece ani, însă masculinitatea stilului punea mai multă cruțitate și inocență pe un chip cu unda iritabilă la cele mai ușoare emoții. Surprinzându-se observată, ea trase repede în jos piciorul subțire, silindu-se să acopere cu marginea rochiei scurte umerii genunchilor, și-și lipi din nou nasul cu putere de geam.

În lividitatea amurgului, cete continue de sălcii se târau în șanțurile mari de lângă linia ferată. Terenul inundabil era plin de mlaștini cu ape coclite, putrede, în a căror spumă verde trunchiurile copacilor înfipseaseră picioarele lor răsucite. O ultimă licărire a orizontului bronză suprafața cangrenată a smârcurilor, scoțând la iveală, din mușta lor verde, monstrozitatea câte unei rădăcini exhumate din nămol și rămase în aer ca o gheară crispată. Balta se lățea pe alocuri prin porumbiștile pâlite, culcate la pământ, străbătând prin lungile garduri de nuiele împletite ce hotărniceau lanurile în fugă. Apoi apele se zvântară și câmpurile fumurii, alternate de dealuri, reapărură eliberate, învârtind ușor în depărtare cuburi albe de sate, stăpânite de turnurile gotice ale bisericilor. Un băiat desculț și îndesat mâna cu o nuia, din urmă, trei vaci greoaie, înlăcimate, și un pâlce de cai ședeau pe coama unui dâmb, aruncând neosteniți capetele încomate în bătaia vântului. Sforăitul locomotivei împroșca solul cu rotocoale grele de fum, în vreme ce tălpile trenului băteau în tact, pe dedesubt: zdup-zdup, zdup-zdup, zdup-zdup, zdup-zdup.

Vecinul făcu deodată o mișcare și se ridică greoi, întinzând mâinile scurte spre plasa de bagaje. Trase de sus o geantă de piele groasă, o desfăcu pe genunchi și scoase din ea felurite pachete de hârtie, pe care le înșiră pe un jurnal. Jim auzi pârâitul hârtiilor desfăcute, clefăitul surd al fălcilor, și o curiozitate irezistibilă îi întoarse ochii către călătorul masiv și stâncos, care, răsuflând greu, rumea încet și mușca din când în când dintr-o felie mare de mortadelă cărămizie, privind visător cu ochii albaștri contemplativi. Fălcele uleioase îi cădeau rupte sub nivelul gurii unse, dându-i un rictus autoritar în ciuda placidității întregii sale figuri. Spre a nu vedea, Jim se întoarse energic spre fereastră, obsedat de gândul că pașnicul rumeșător ar fi putut să întindă cu mâna sa grasă câte-o felie rotundă de mortadelă la toată lumea, pentru ca în ritmul neostenit al tampoanelor, zdup-zdup, zdup-zdup, toată lumea să mestece încet și visător. Șuierul locomotivei se prefăcu într-un muget prelung de bou răzleț, iar pământul tremură de copite. Veneau cirezile de la pășune, mânate cu bățul de ciurdari. Pline de nămol uscat până sub pântec, vitele se legănav rumeșând ultimele fragmente de iarbă rămase între dinți, speriind cu cornul și cu coada muștele acute lipite pe sub coapse. Înotau lent în pulberea drumurilor, stârnind scurte ciclonuri de colb, îndesându-se și răzlețindu-se și dispărând încetul cu încetul în fumul cenușiu al marginilor de sat. Câte o vacă cu nări roșcate întorcea ochii uzi întrebători, chemând cu răget prelung, mai mult ghicit, un vițel pierdut pe lângă cocenii unei porumbiști, în vreme ce altele, împunse cu bâta de văcar, se încăpățânav să aspire cu nasul apa scursă printre crăpăturile unei lungi troace de lemn. Cu liniștea marilor bestii lacustre, un bou cu bust de zimbru și cu coarne lungi în semilună, pe pântecul căruia marele tendon al sexului său se lăsa într-un țurțur de noroi, privi sângeros și nemișcat trenul, și din pântecul său curse ca dintr-un jgheab, inundând raza picioarelor, o apă de puțuri stătute. Clefăitul placid al omului cu ochi albaștri, coborârea de pe dâmburile cu pășuni a vitelor, mugetele presimțite în drumul satelor, continua izbitoră de cazmale a roților se amestecau într-un singur cutremur surd, prelung, de punți de lemn zguduite de trecerea neîntreruptă a mii de vite vespereale.

Sufocată de duhoarea de piele rancedă, domnișoara vru să coboare mai jos geamul, dar mâna prea mică nu izbuti să urnească placa groasă de sticlă. Era aproape să renunțe, rușinată, când Jim, ridicându-se, apucă cu o mână inelul de sus și cu alta cordonul de

pânză și dădu voie deplină înăuntrul mirosului de pulbere udă și răcorilor de prund. În timpul mișcării atinse fără să vrea degetele subțiri ale fetei, întârziate pe marginea pervazului, amândoi se așezară la loc, domnișoara – cu un surâs timid de recunoștință în umbra pleoapelor plecate, Jim – cu o ușoară febră tactilă. Concupiscente¹ vagi îl încercau când arunca ochii spre chipul din fața lui și-i dădeau o ascunsă ebrietate pulsului. S-ar fi simțit toropit ca de o succesiune de valuri calde dacă, putând să-și apropie obrazul de acela al fetei, ar fi fost lovit de ploaia de fire moi a părului tuns și adiat de răsuflatul micilor nări nervoase. L-ar fi tentat de asemenea să încerce cu podul palmei netezimea părului pe locul rotund al vârtejului din creștet, a umerilor sau a genunchilor. Simțindu-și mâinile vinovate, el le ascunse în dosul perdelei și-și purifică ochii în spectacolul poienilor aprinse pe margini de vârfurile celor din urmă raze.

Locomotiva țipa în fața unor prăpăstii nevăzute și sufla din greu fum cu scânteii. Trecea acum printre diguri înalte de bolovani roșcați, prăfoși, cu bărbi de buruieni țepoase și plăgi mari de păcură și funingine sclipitoare. În vreme ce roțile băteau surd cadența drumurilor încălcate cu plesnituri de pânze ude în vânt și zornăit de fierărie, Jim se lăsa dus de gânduri pe alte peisaje interioare. Peste câteva ore se vedea oprindu-se în fața unei porțițe oloage de zăbrele roșii și intrând într-o curte lungă, răcoroasă de prea multe zorele, întinse până peste streșinile carbonizate ale casei. Întâmpinat de glasurele ascuțite și mirate, răsunând din diferite ascunzișuri, avea să doarmă în odaia cu miros de patchouli de lângă grădină, la geamul căreia suspina toată noaptea cișmeaua și tresăreau din somn găinile în cotețe, speriate de pașii mărunți ai șobolanilor. Amintirea locului putred în care își petrecuse copilăria nu-i deșteptă decât imagini de umiditate: hume tăiate cu un cuțit, în inima galbenă a cărora se zvârcolesc două fragmente dintr-o lungă și proaspătă rămă, bureți vineți de ziduri și urechelnițe cu zeci de picioare, fugind pe o tencuială friabilă. Se vedea înconjurat de șapte fețe scrutătoare de bătrâne, examinat din cap până în picioare, lătrat pe deosebite glasuri, tras de haine pentru demonstrații estetice. Îndeosebi *trench-coat*-ul avea să întâmpine un rictus disprețuitor din partea tantei Agepsina, ale cărei concepții în materie de croitorie ținteau la o eleganță matură și o nobilă austeritate.

¹ Concupiscente – Înclinări către plăceri senzuale, trupești. (n.ed.)

„Nu știi să te îmbraci – era să-i zică desigur. Parcă ești un șofer!“ La gândul acestui conflict acut între generații, Jim se propti tare cu picioarele în podeaua vagonului, ca spre a-l opri și a-l deranja de la destinație, dar trenul măcina drumul, cântând inexorabil: te-duc, te-duc, te-duc, te-duc.

Se întunecase de-a binelea, iar pe geam nu se mai vedea decât un fum des de nuanțe efemere. Dungi scânteietoare de tăciune învârtit în aer, ploi mărunte de cenușă vișinie se topeau în luminișuri de bălți opace, sau se îngrămădeau în cirezi și vegetații de umbre tremurătoare. Un țârăit prelung de greier învingea îndărătnic măcinatul trudnic al osiilor, mereu altul și mereu același, din lanuri a căror mireasmă de pai pârlit venea la răstimp pe fereastră.

În grădina tantei Ghenca înfloriseră, nici vorbă, daliile, legate la mijloc cu o sfornică, pentru ca mijlocul lor feciorelnic să nu se frângă, și străluceau acum în lună de broboanele de apă cu care fuseseră stropite pe inserat. Jim era curios să vadă dacă în aceleași ghivece concentrice și ceaune găurite își duceau mai departe inocența vegetală un cactus pitic, un lămâi sterp și câteva mușcate anemice, apărute de o bombă ruginită, de un obuz plin cu pământ și alte câteva resturi de instrumente metalice preistorice, păstrând o nuanță aproximativă între pământ și rugină.

Roțile trenului tunau surd pe dedesubt, ca mii de copite uriașe. Jim închisese ochii, pierzând în întuneric sentimentul lămurit al lucrurilor. Tunuri, chesoane, cavalerii nesfârșite alergau pe drumuri fără funduri, prin noroaie, dune de nisip sau pânze late de apă. O grindină albă bătea în acoperișul subțire al vagoanelor, apoi osii grele de care scârțâiau pe un drum bolovănos, ciocane mari cădeau pe nicovală, și totul se topea într-un țârăit innumerabil și strident de greieri pierduți într-un câmp sălbăticit cu scaieți. Credea uneori că liniile ruginite și cantoanele ruinate lăsaseră trenul să alunece pe traverse înfrunzite, spre mâluri fără ape, prin tufe încălcite, cu trosnet de rădăcini smulse și plesăit de papuri călcate. Ghicea în minte, între cele două roți, pietrișul năpădit de bălării, șinele acoperite cu mușchi, suspinul tulpinelor groase, rupte de lanțurile grele ale trenului, care alerga nebunește ca o reptilă rece, fluierând printre nuiele. În hopuri, horecăieli, trosnituri și şuierături, vagonul se clătina zdruncinându-se în același ritm monoton: te-duc, te-duc, te-duc...

„Unde mă duci, unde mă duci?” pocnea sacadat un glas în urechea lui Jim, care se lungise într-o rână, culcând capul în unghiul dinspre fereastră al sofalei.

Sub lumina albastră a becului, compartimentul se prefăcuse în dormitor. Un ofițer întinsese picioarele în cizme grele roșii pe fotoliul de peste drum, pe un jurnal, baricadând astfel ușa, și dormea cu bărbia în piept și cu brațele încrucișate. Vecinul cel gras se prăbușise pe spate, cu mâinile pe pânțele. Cărmurile obrajilor, devenite livide, gura întredeschisă și luciul uns al feței îi dădeau un aspect cadaveric. Horcăia în sugrumări scurte, și gura umplută de aer se umfla deasupra dinților într-o bășică efemeră, ce plesnea ritmic, descoperind vârful dinților. Sforăiturile șuierătoare ale celor adormiți se amestecau cu toaca neconținută a tampoanelor, încât ți se părea că zeci de pive de lemn înșirate de-a lungul unui pârau de munte își izbesc de fundul troacei maiurile mucedde de lemn, ridicate în învârtirea roților de către apa năruită de pe lungi jgheaburi. Când în vreo stație pustie, vegheată de o lampă de petrol, trenul își încetinea pe neașteptate goana roților, horcăielile adormiților măsurau singure liniștea nopții, salutate dinspre țarini de țârâitul greierilor.

Căzut într-o somnolență rece din cauza anulării lumii externe, Jim nu dormea. Cu ochii deschiși, privea în penumbra compartimentului, în care reveriile sale își confundau contururile cu suprafețele incerte ale lucrurilor. Domnișoara își lipise un obraz de perdeaua ghemuită în chip de pernă și puțin aplecată, cu ochii închiși, dormea sau încerca poate să uite oboseala unei nopți chinuite, simulând somnul. Respirația era aproape invizibilă, și fața, rămasă vie, îi era numai aburită de o subțire sudoare, ce absorbise pudra și carminul. Astfel culcată, fata păstrase toată grația rafașită, sporită prin copilărească dezordine reflexă, ce-i aducea părul scurt peste ochi și-i trăgea piciorul obosit sub sine, descoperind tivul de sub pulpa străvezie al unui ciorap. Acest serafim fără aripi, amortit acolo între râturile fierbătoare a două trupuri muncite de grelele agonii ale somnului, nu trezea lui Jim – cel puțin așa credea el – nicio iritație voluptoasă, ci numai o neînțeleasă nevoie de a proteja și mângâia. Se simțea ușurat deodată și ridicat ca un fum prin fereastră compartimentului.

Plutind deasupra câmpurilor în proiecția lunii, zărea trenul lunecând ca un licurici pe suprafața solului, crescând vertiginos într-un astru uriaș și răsând apoi cu pereții vagoanelor trupul său

aerian. La o fereastră se vedea pe sine însuși în fața unui seraf umil, înconjurat de o pavăză de lumină albastră și care zâmbea cu ochii închiși, pierdut în propriile visuri. Când însă ieșea din puțul adânc al reveriei și se simțea greu și material pe canapea, asemenea contemplații angelice i se păreau fade. Își dădea seama că mâinile i-ar fi fost mai mulțumite dacă, vârâte pe sub umerii și genunchii fetei, ar fi ridicat-o pe jumătate adormită în brațe, așa încât capul să-și reverse pletele în jos, iar picioarele-i subțiri să cadă abandonate peste bara mușchiuloasă a brațului său drept. I-ar fi plăcut s-o întindă ușor de-a lungul fotoliului moale, să-i pună sub cap sulul dur, demontabil și, îndreptându-i părul și rochia plisată, să alunece cu mâna ocrotitoare peste fluierile picioarelor, spre a elibera degetele mici, infantile, din strânsoarea înguștilor pantofi. Ar fi văzut-o atunci lăsând cu un scurt suspin reflex de alintare capul pe o parte, sub tăietura latului breton, și îndoind un picior lustruit, delicat ca un arc. Jim încercă să se smulgă din aceste ispite absurde, gândindu-se din nou la casa copilăriei sale, spre care mergea.

În mirajul geamului opac, ograda largă se întindea străjuită pe o latură și pe alta de două rânduri de case scunde, lungi ca un tren de vagoane declasate trase pe linii moarte. Din loc în loc, câte un baldachin de tablă ruginită arăta o intrare, astupată de cascade grele de iederi. Hârdaie verzi cu oleandri se înșirau de-a lungul zidurilor ude, leproase de apa prelinsă prin streșinile ciuruite, în rugina cărora creșteau ciubucuri de buruieni, și în luciul ferestrelor se zăreau scări de surcele, de care se rezemau cercezuși și mușcate. Verdeța prea crudă de umbră și udătură țâșnea în flăcări violente. Nesmulse de nimeni, troscotul, păpădiile și scaietii grași, albaștri ieșeau printre bolovani, la temelia zidurilor și în jurul chepengurilor de tablă ale unor pivnițe în formă de cavou și înăbușeau straturile cu flori, îndeosebi dalii și crăițe, cultivate în fronturi prea compacte pe sub ferestre. Un zăplaz de lemn cu scândurile orizontale și în parte căzute închidea în fund curtea, despărțind-o de o alta, înecată de frunza duzilor, pe sub crengile cărora se zărea tabla arsă de ploi a unei căsuțe cu cerdac pe stâlpi îmbrăcați în viță de vie. Totul părea un maidan părăsit și un han de mult pustiu, uitat cu drugi și lacăte la ușă, pradă ierburilor și ploilor. Gândul presupunea grinzi căzute înăuntrul odăilor cu tavan mâncat până la coastele putrede ale grătarelor de trestie și cercevele lunecoase de mușchi asemeni ghizdurilor unui

puț. Transperantele de șipci verzi căzuseră cu sforile rupte peste ochiurile superioare ale ferestrelor crăpate, lipite cu hârtie.

În timp ce canapelele săltau neconținut capetele inerte ale călătorilor scufundați în somn, aerul rece, intrat pe geamul încă deschis, vestea apropierea munților. Trenul lăsase de mult valea Târnavei și se îndrepta spre zonele reci ale Brașovului. Aerul se rarefiase, devenind transparent și palid, iar roșeața de focuri îndepărtate pe linia zării prevestea zorile. Din când în când, sclipeau în semicercuri fragmentele ieșite din sălcii ale întortocheatului Olt, rece și lucios ca o lamă. Învinețite de frig, buzele și nările fetei, adormită de-a binelea, trădau prin mici convulsii penetrația răcelii. De bună seamă visa că trece printr-o apă curgătoare sau că e surprinsă de zăpezi mari într-o poiană până atunci înflorită. Caritatea și acel sentiment de prietenie ascunsă l-ar fi îndemnat pe Jim să arunce *trench-coat*-ul său pe umerii ei înfrigurați, lăsându-i afară numai nasul evazat și casca ștrengărească a părului, dar discreția îl opri. O altă primejdie amenința pe domnișoară. Ofițerul, până atunci întins transversal, se sculase deodată cu ochi defuncți, și într-un gest instinctiv, fără să se deștepte, se lungise de-a lungul sofalelor, reluându-și după un scurt grohăit fierăstraiele sforăiturilor. Picioarele cu grele cizme, îndoite cu un ultim rest de conveniență pe cuprinsul a două locuri, se discordară de încleștarea somnului și împinseră trupul mic de alături. Adormitul își căuta acum, dezmoțit, poziții comode în somn, și o întoarcere inconștientă îi aruncă talpa unei cizme în poalele cu genunchi delicat ai domnișoarei. Aceasta sări speriată în sus. Gestul trecu neobservat pentru cei doi bărbați căzuți în fundul celor mai prăpăstioase vise, și picioarele ofițerului, lipsite de rezistență, alunecară încet pe toată banca.

Jim se trase numaidecât de la fereastră și zâmbind făcu semn fetei, palide de spaimă, să se așeze. Ea mulțumi cu o grațioasă înclinare masculină și se așeză sfioasă pe locul arătat. Încercă strângând picioarele și umerii să se subțieze, dar era evident că făcea aceasta nu pentru a evita atingerea vecinului, ci spre a-i răpi cât mai puțin loc. Jim îi simțea de astă dată umărul, linia soldului și respirația caldă amestecată cu mirosul părului parfumat și vedea linia șirei spinării lunecând sub gulerul rotund, și nu o dată fu ispitit să-i strecoare mâna pe sub umeri.

În curând domnișoara închise din nou ochii, în vreme ce astrul roșu, plat ca o tablă de cupru, al zilei ieșea de după dealuri. Terenul

accidentat în unde mai blânde de o parte, cu umerii negri, încrustați de zăpadă, ai munților pe de alta, dezvelea în lumina albă a dimineții arabescurile lanurilor galbene, cosite, întrerupte de plăgi verzi de rapită. Turlele de tablă ale bisericilor din satele risipite în văi luceau din loc în loc. În cele din urmă, la poalele unor creste negre de păduri se văzură țiglele roșii ale Brașovului.

Cei doi tovarăși de călătorie, deșteptați cu puțin înainte, își dreseră figurile văroase și trupurile, căscând și trosnind oasele. Apoi își luară valizele și ieșiră pe culoar. Jim călătorea acum cot la cot cu mica tovarășă, care, înviorată, își reluase zâmbetul de ștrengărie și timiditate, fără să-și dea seama de ce, inima lui pocnea cu putere în piept, conștientă de un gând vinovat. Presimțea o scripărie prietenoasă în pleoapele piezișe ale vecinei, care, deși compartimentul era aproape gol, ezita să se întoarcă la loc. Căuta zadarnic o punte de familiaritate, când fata privi cu coada ochiului clișeele unui număr din *Die Dame*¹, pe care el îl răsfoia nervos. I-l oferi cu bruschete de teama unui refuz. Ea întinse veselă, ca un copil, mâna și mulțumi cu un „merssi” galeș și franc. Gheața i se păru lui Jim spartă, dar inima îi bătea și mai puternic, căci ispita, cu forțe noi, îl făcea să tremure în fața acelor ochi întunecoși, amuzant încruntați, ce urmăreau pozele revistei. Cu cât încerca să alunge din minte imaginea crimei îndrăznețe ce-i lua contur în subconștient, cu atât sângele, hotărât, îi învăluia tâmpilele într-o rețea de congestii calde.

Cele două orizonturi ale trenului erau acum acoperite în întregime de povârnișuri înalte, îmblânite cu perii țepoși ai molifiților, printre care se scurgea la răstimpuri câte un șanț drept, tăiat de apa ploilor. Pereți mari de stâncă se ridicau vineți, întrerupând labirintul pădurilor, și în curând un șuier prelung aduse după sine mai repede decât te-ai fi așteptat un întuneric rece, aburit și funinginos. Bezna ținu un veac, și când lumina străpuse din nou caldă, îi trecu un păienjenis cald peste ochi, iar zvâcnirea aortei nu-l lăsa să-și înghită saliva. Un fluier și mai acut sfâșie aerul, vestind al doilea și cel mai lung tunel. Domnișoara se repezi să închidă fereastra, chemând din ochi ajutorul lui Jim. Când acesta întinse mâinile spre cordonul lat al geamului, întunericul spărsese fulgerător globul zilei, și el simți un cap rotund și umeri debili așteptând între brațele sale ridicate

¹ Revista „Die Dame” (1911-1943) – A fost prima revistă ilustrată din Germania care s-a adresat intereselor femeilor meoderne. (n.ed.)